

havn og Forbindelsesbanen med Vestfyskhavnen, hvis denne anlægges, ere altsaa i mine Tanker naturlige Fortsættelser af Hovedbanen. Men hvad jeg ikke kan undlade allerede ved denne Behandling at fremsføre overfor Forslaget, som det foreligger, det er, at det bærer altsor utvivlsomme Spor af ikke at være udgaaet fra een Haand. Det bærer, saaledes som det nu foreligger, i sin hele Affattelse et altsor usikkert Præg, idet man vistnok er nødsaget til at forstaae det saaledes, som den høitærede Finantsminister sagde, at det skulde forstaaes, nemlig saaledes, at det ingen Bevillingslov skulde være, hverken for 1868—69 eller for de følgende Aar. Men der er da efter min Formening ikke nogen som helst Grund til at beholde et saatvethdigt Udtryk, som den af den høitærede Finantsminister udtalte Tanke har faaet i Lovforslaget. Det vil erindres, at Lovforslaget, saaledes som det fra Først af fremkom fra Indenrigsministeren, kun omhandlede Banen i Bendshyssel og Banen til Silkeborg, og at det aldeles intet Omkostningsoverslag indeholdt. Een Forbedring har Lovforslaget nu efter min Mening modtaget i det andet Thing, idet der nemlig er bleven sat: „Regjeringens Foranstaltning“ istedetfor „Indenrigsministerens Foranstaltning“. Det maa jo nemlig erindres, at Forholdet nu er et andet, end det var i 1857 eller i 1861. Dengang var Indenrigsministeren, som at udtrykke mig i Korthed, tillige det, som man populært pleiede at kalde Kongerigets Finantsminister; han havde, med andre Ord, en dobbelt Interesse at varetage med Hensyn til slige Sager; det var een Mand, der paa eengang havde at varetage, hvad der her, om jeg saa maa sige, er deelt mellem Indenrigsministeren og Finantsministeren, og det er vist derfor ganske naturligt, at det nu hedder „Regjeringens Foranstaltning“ istedetfor „Indenrigsministerens Foranstaltning“. Vi forhandle i denne Sag baade med Indenrigs- og Finantsministeren, og derfor passer Udtrykket „Regjeringen“ bedre. Derimod kan jeg ikke see rettere, end at Udtrykkene i § 2 ere uheldige. Jeg holder mig forvisset om, at der ved de Ord, der findes i samme, ikke har været meent Andet, end at man vilde angive Maximumsummen og derigjennem med Hensyn til

flere af disse Anlæg tillige betegne, om jeg saa maa sige, Anlæggets tekniske Charakter, navnlig da med Hensyn til Silkeborgbanen og Vestbanen; men der er blevet optaget Udtryk fra Loven af 1861, som dengang ganske naturligt kunde anvendes under de daværende finantsielle Forhold og med den, om man saa vil, i Grunden allerede foreliggende Baanecontract — om jeg maa bruge dette Udtryk — for Die, ifølge hvilken man var vis paa altid at have de fornødne Midler til sin Raadighed, hvorimod disse Udtryk ikke passe nu. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at baade Indenrigsministeren og Finantsministeren og Thinget maae lægge Vægt paa, at man kommer til at see, hvad der virkelig menes med Lovforslagets § 2 og § 4. Det Næste, som det forekommer mig, at Finantsministeren og Thinget maae være opfordrede til at paasee, det er, at der i dette Lovforslag indsættes den Betingelse, som er bleven stillet af Finantsministeren og accepteret af den høitærede Indenrigsminister, nemlig at Lovgivningsmagten træffer bindende Bestemmelser om Tilbagebetalingen af det halve Expropriationsudgiftsbeløb for samtlige af Staten byggede Baner, saaledes at dette Vederlags-spørgsmaal ikke kommer til at staae som et svævende, men faaer sit bindende Udtryk i selve den foreslaaede Lov, hvormed jeg dog ikke mener, at Reglerne nødvendigvis skulde optages i nærværende Lovforslag. Der er endnu et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg finder, at Lovforslaget bærer altsor tydelige Spor af, at der af Udvalget i det andet Thing er opført en Overbygning paa det oprindelige Forslag. Det er nemlig efter min Opfattelse af den hele finantsielle Stilling — da Forslaget til Finantsloven jo snart vil foreligge for os, skal jeg iøvrigt saameget mindre idag i Finantsministerens Fraværelse gaae nærmere ind paa dette allerede meget omtalte Punkt — ikke rigtigt allerede nu, paa den Maade som det i Lovforslaget er stillet, at forpligte sig til de i dette omhandlede Arbeiders Fuldførelse netop i den angivne Orden og inden de angivne Terminer. Det er altsaa min Mening, som jeg henstiller baade til Thingets og Regjeringens Overveielse, at man bør søge at klare det Spørgsmaal, i hvilken Form man snarest kunde enes om en Forandring af